

Pondělí je jasný, to se nic moc neděje, jako kompenzace za víkend, kdy se toho zpravidla děje dost.

Tentokrát nám do toho ešče vstoupila ta skutečnost, že Brtník si musel jet vyzkoušet zamluvený oblek na svatbu. Nikoliv pochopitelně naši ☐, to už máme sto let za sebou, prostřední hošíček se nám žení. Moc se na to těším. A protože obchod je kousek od mojí práce, zůstala jsem v ní dýl a počkala na něj, až se bude vracet. Ohaříci byli vyvenčení, tak jsme si šli chvilku sednout na dvě deci a pak na věču k Číňanovi. Odbočím, jak je mým zvykem - hele, pamatujete si taky ty doby, kdy jste v emerický a inglišský dedektýfce, četli, jak si hlavní hrdina přinese domů jídlo od Číňana a přišlo vám to jako utopie? Něco naprosto neznámýho, nepředstavitelnýho a děsně dobrodružnýho??? Jo? Já si na to vzpomenu pokaždý, když se tam stavíme ☐. No nic. To jen mě tak napadlo. A v souvislosti s tím, ještě i to, že když nám číšník přinesl mou oblíbenou Pho bo políftku, přidal k tomu nečekaně mističku s naloženým česnekem a doporučil to vyzkoušet. To jsem vůbec neznala. Nikdy nám to tady nenabídli. Asi je tu nověj. Ale .... měl výbornej nápad. Úplně ta mísa dobroty získala další rozměr. Fakt výborný. Pokud by to někdo neznal, jako já, a měl rád Pho bo, doporučuju vyzkoušet a říct si o to. A odbočím ještě do třetice - kdo nezná Pho bo políftku, tak doporučuju si ji někdy dát. Je to věc, která vás postaví na nohy v momentě, kdy máte třeba křípku. Neskutečně vám to prohřeje dutiny a navíc je to fakt dobrý ☐. Tak a už mažu zpátky.

Stejně tak, jako jsme zpátky domů mazali po večeři my. Ani jsme nepřišli moc pozdě, ohaříci měli večeři zpožděnou jen o 3/4 hodky. Už cestou domů, jsem si říkala, jak zas Rumouš bude po večeři rádit. Dycinky do něj vjede ďasík, jak do malýho ščenátka a musí dělat bordel, rebélii a bitkařit. Ne, nemýlila jsem se. Proběhlo naše typický vižlí vítání, kdy jsme 2x kolem výtahu vzali na vycházku medvěda a botu. Mojí. Páč Rumíček byl jak zmatkující profesór, nemohnul najít žádnýho plyšouna a tak čapnul botu. Taky asi potřebuje občas vzít na vycházku ☐. No a pak už jsem se honem nařítla do kůchně a vytvořila jim vzhlednou a dobrou věču. Jak před nedávnem Rumoušek dělal cavyky se žrádlem, teď vycídili mističky oba dočista do čista a přinesli mi je každej k očistě. Páč pak pochopitelně, že kápne.

Takže káplo a podle Tali ovšem to káplo málo. Tak si šla dřepnout pod poličku s krabičkou na mentolky a snažila se ji telepaticky přesvědčit, aby se přesunula na hranu poličky, otevřela se a vysypala dolů. Když se tak nestalo, přišla s žádostí za mnou. Jsou žádosti, které nelze odmítnout a tahle mezi ně patřila. Pochroupala si labužnický mentolku a tímto si

vypucovala chrup. □ Rumouš, jak jsem předpokládala, pln energie ze žrádla, vlítnul do předsíně, jedním máchnutím tlapy si vytáhnul z pod věšáku hračkárnu a vybral si tam polorozpadlou kysu. A jal se s ní kroužit prostorem a otravovat všechny, koho potkal. Tedy mne a Taliprtku. Brtník byl v zadním pokoji a řezbařil tam toho Vojtu. Tali se tam zanedlouho vytratila za ním a usalašila se na “psím” gaučičku. Tedy gaučičku, kam smí psi. Neměla náladu na bitkaření. A tak jsem se “obětovala” já □ .

Chvíli jsme se mydlili v kuchni a pak jsme se přesunuli za ostatními. Já se na tom gaučičku usalašila taky (teda na jeho zbývajících pěti centimetrech čtverečních, který madáme nechala volný) a mocně se přetahovala o tou dobou již značně ožižlanou kysu. Enemže! To neuniklo pozornosti Taliprtky, která si, pravda, plánovala válet se a nic nedělat, ale nakonec slezla z toho gauče, došla si pro soba a já tím pádem měla plný ruce práce. Aspoň teda, že Taliprtka to viděla podobně jak já a po nějaký době skončila s milým sobem zpátky na gauči. Kde to přetahování nebylo tak intenzivní a spíš jsem ji jen tak decentně zlobila. Což jí kupodivu vyhovovalo, jen tak to šolichat. Pak se vyvalila na záda, vystrčila na mě pupík s těma špuntama, co má místo cecíků a to už byl vážně vyloženě šolich. Požvykovala sobovi parohy a já si vždycky vyčíhla okamžik, kdy přežvýkla a soba ji vytáhla. Což ji bavilo děsně. To stejný jsme nakonec dělala i Rumouškovi a poté mu vždycky hodila nějaký to šmėčko do prostoru. Pohodička pohodová. Jen tak se povalujete po gauči a zlobíte ohaříky. Brtník kupodivu neprotestoval, že mu to tam oživujeme □ a soustředěně drbal dlátem dřevo.

Zkejsli jsme v tom pokoji všící až do půl desátý, kdy jsem pak s ohařiskama vypadla na večerní venčení. Bylo příjemně, tak akorát a tak jsme si ho trochu protáhli. A když jsme to tak pěkně měli rozehraný, trošku jsme si hráli a cvičili zároveň. Nechala jsem se tuhle inspirovat nějakým videem a oživila jsem přivolání o ťuknutí nosem, které oba ohaříci znají. Bavilo je to děsně a tak jsme se tam přivolávali pěkně tiše značnou dobu. Pak jsme zase obešli kus sídláku a byla to taková večerní pohodička, že se člověku ani nechtělo věřit, že to bývávalo donedávna dosti jinak. No a když jsme se vrátili.....kam zamířili ohaříci? Jo, prt na pelíšky, jak by měli. Pěkně zpátky na gauč. Inu je pondělí, to se prostě hlavně lenoší □